

Лягло відлуння — голосне й помпезне,
Й на місці метушні — повільні ріки.
Найменша цятка — раптом — світ широкий.
Все світиться, хоча година пізня.

Поповнилися засіки й запаси.
Плянеті кожній — і орбіту, й рейки.
Першопроходець — серце — заорука,
Що тільки сяйво, як єдиний спосіб.

З-під лінії — ще континенти — прудко —
Плятформи, на яких — нащадки й предки,
І кожен отвір — сходи механічні.

Не рештки сфер, а пневматичні ночви,
Що їх — понад водою — коропи. —
Все важче йти, хоч жодних перепон.